

телнитѣ членове на „братството“ сж били сливенцитѣ : *Х. Нейко, Х. Божилъ, Добри Желъзковъ, Коста и Христовуль-Топракчиолу, Цаню Конйовъ, Х. Людцканъ, Паскалъ х. Кутевъ¹⁾, Боянъ Абаджи²⁾ Мавроди Коджакара и Иванчо Курте.*

Отъ имената на тия основатели се види, че първитѣ членове на братството сж били видни сливенци. Между тѣхъ *Боянъ Абаджи* е билъ „единствения“ въ Сливенъ около 1805 г., който е знаелъ да чете и пише по „славянски“, защото въ тия врѣмена, отъ невѣжество и грѣкоманство, българитѣ си служили съ грѣцката писменность. *Добри Желъзковъ* е сжщия, който слѣдъ нѣколко години (1834 г.) основава въ Сливенъ първата текстилна фабрика въ Европейска Турция.

„Братството, пише Селимински, напрѣдваше съ гигантски крачки; членоветѣ показваха извънреденъ успѣхъ въ търговско отношение и въ общественитѣ работи. Тѣ искаха отчетъ отъ управляющата класа и се опитваха да даватъ тонъ на общественото движение въ града. Ржководителъ на всичко туй бѣхъ азъ, но прикрито. Слѣдъ това пристъпихъ къмъ организирането на подобни братства и въ други български градове. Въ Сливенъ общиятъ годишенъ приходъ отъ черквитѣ и еснафитѣ достигна до 1000 лири турски. Затворѣтъ се изпраздни, а народѣтъ бѣше благодаренъ отъ своето положение. Данѣцитѣ се разхвърляха равномерно и се плащаха редовно. Турцитѣ не смѣха да закачатъ никого, защото веднага срѣщу тѣхъ се подигахше цѣлия народъ, сплотенъ въ едно и готовъ за отбрана. Думитѣ „кйопекъ“, „гявуръ“, „хъндзъръ“ не се чуваха. Властьта омекна и се очудваше на българската хармония въ града“.

До тукъ братството е имало чисто общественни задачи. Обаче Селимински се увѣрява въ сжществуването на други условия между сливенци за по-другъ кржгъ дѣйность.

За да се успокои за правилния ходъ на братството, той заклева членоветѣ му върху евангелието прѣдъ свещеника попъ *Исидоръ*. Именно тогава той за пръвъ пжтъ имъ заговорилъ и за *патриотическата цѣль на братството*. Отъ тукъ е и развоя на единъ истински революционенъ комитетъ, пръвъ въ България по рода си.

За да подкрѣпи наченатото и прикрие пропагандираното, Селимински става учителъ въ града. Училището му е

¹⁾ А не Х. Кутевъ, както е по погрѣшка, види се, у Запис. I, 13.

²⁾ Погрѣшно Боянъ [съгласно грѣцката ортография] -- чети Бяно. Името Боянъ, днесъ тѣй рѣдко въ Сливенъ, по-рано е било доволно разпространено тукъ. Боянъ Абаджи е принадлежалъ къмъ старъ и знатенъ сливенски родъ. Потомцитѣ му днесъ сж видни сливенски фабриканти.